

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. januar 2016

Kirkedag: Sidste s.e.H3K/B

Tekst: Joh 12,23-33

Salmer:

SK: 143 * 332 * 255 * 476 * 62

LL: 143 * 332 * 601 * 255 * 476 * 62

Helligtrekongerstiden er for mig meget dyrebar. Desværre er den ikke særlig lang i år, da påske falder meget tidligt. H3K-tiden er åbenbaringstiden, hvor det tydeliggøres for os, hvad der egentlig er perspektiver og konsekvenser i begivenheden, der går lige forud, nemlig Jesus-barnets fødsel i Betlehem. Og det er også en tid, der trækker hele perspektivet ud i sin fulde udstrækning. H3K-tiden er for mig ikke så meget en tid, hvor vi får vejledning og hjælp til dagligdagens konflikter og udfordringer i en til tider kompleks hverdag og verden. Det er mere en tid, hvor vores tro får tydeliggjort sit grundlag, sin ramme og sit mål. Hvilket egentlig kan være nok så nødvendigt, da det kan være noget af en udfordring at tænke fra et lille barn i en fattig stald til himmelsk herlighed og guddommelig magt og autoritet.

Netop det med magt og autoritet er et af flere perspektiver, der skal tydeliggøres for os i dag. Og vi skal i denne sammenhæng forstå magt og autoritet i sine positive udfoldelser. Magt til at gøre, hvad der ligger på sinde, og autoritet i betydningen af, at der er ingen ved siden af. Det skal tydeliggøres, fordi netop magt og autoritet ikke er naturlige perspektiver og egenskaber, når vi ser på det magtesløse barn. H3K-tiden og teksterne i dag holder netop barnet eller rettere Jesus op imod Gud Fader. Ikke som modsætninger, men for at vise os samhørigheden mellem disse. På en måde kan vi sige, at vi derved på en og samme tid

ser Jesu guddommelighed og Guds menneskelighed, hvilket jo allerede blev påpeget ved vismændenes gaver til barnet i form af guld og røgelse. Guld til menneskekongen og røgelse til guddommen.

Det guddommelige menneske og den menneskelige Gud er eet og samme, og vores Gud, Herre og Frelser. Det er værd at holde fast i. Det er værd at holde fast i, for derved undgår vi, at Jesus bliver for menneskelig og Gud for guddommelig. Med det mener jeg, at Gud godt kan forekomme os noget fraværende i betydningen, at Gud er uopnåelig og fjern. Modsat kan Jesus godt blive lidt for kammeratlig. Derved er der faktisk en fare for, at vi ikke tager nogle af dem alvorligt, for Jesus bliver for meget som en af os, og Gud er det jo håbløst at se sig selv i forhold til. Men det er jo ikke det, Gud vil. Gud har netop iklædt sin guddommelighed en menneskelighed for at ophøje det menneskelige og nedbøje det guddommelige. Ikke i en devaluering; men i en tilnærmelse, og for at vise os, hvor højt Han sætter mennesket.

Gud Herren sætter mennesket, det enkelte menneske, os hver især, så højt, at Han lader sin egen menneskelighed gå til grunde, for at Hans guddommelighed kan komme os til gode. Jesus taler om det i dagens evangelium, hvor han taler om, at hvedekornet må dø i jorden, for at der ud af det kan spire noget helt nyt, for at noget andet kan opstå af jordens muld og mørke. Derved peger Jesus på sin egen menneskelighed og påskens offerdød på korset og hans livgivende og frelsende opstandelse påskemorgen. En død, der allerede blev holdt os for øje i den sidste af vismændenes gaver, myrraen. Den fine, kostbare salve til døden.

Det forklares og åbenbares i H3K-tiden. Både som en manifestation af Guds suverænitæt og autoritet, hvori det falder

helt naturligt, at Jesus taler om, at hader man sit liv i denne verden, skal man bevare det. Dermed taler han ikke i vores opfattelse af at elske og hade. Men han sætter det første bud i relief: Du må ikke have andre guder end mig. For der er ikke andre end Gud. Og er det ikke Gud Herren og Hans suverænitet og autoritet, der er vores Gud, så vinder vi ikke livet i dets fulde og evige herlighed med Gud. Er det ikke Gud Herren, der er vores Gud, så elsker vi vort eget og vort liv mere end Gud; men da er livet kun menneskeligt, og det dør og mistes.

Dette åbenbares også for os som et kald til os. Gud befaler ingen, tvinger ingen, lokker ingen til at komme og se barnet. Han indbyder og kalder, som det lød allerede i den GT-lige profeti hos Esajas: Kom, lad os drage op til Herrens bjerg... En profeti med det for øje, at alle folkeslag skal strømme til Herrens tempelbjerg, som også fremmede folk ”strømmede” til barnet i Betlehem i skikkelse af vismændene fra østen.

På Herrens tempelbjerg skal Han skifte ret mellem folkene og skabe et fredens rige. Der troner Gud Herren som dommer over folkene, og dømmer os i sin retfærdighed. En retfærdighed, der begrundes på foreningen af hans guddommelige menneskelighed i Jesus Kristus, og på herliggørelsen af hans menneskelige guddommelighed. Derved vises Jesus for os, ikke bare i sin fødsel og død, men også i sin opstandelsesherlighed. Derved vendes vort blik allerede nu mod påsken.

Vi skal begynde i barnetroen, troen på barnet. Og når vores tro går med og bliver en voksentro, en tro på den voksne Jesus Kristus, så ser vi ham også i hans herliggørelse, i sin fulde virkelighed, og da kan vi se, at han kom i sin menneskelighed for at være, hvor vi er, i liv og død, for at vi kan være, hvor han er, i død og liv, i opstandelsens guddommelige herlighed. Han

er hvedekornet, med hvem vi lever ud af dødens mørke og muld og op i livets og lysets glans og herlighed.

Jesus er på jorden, for at vi skal være i Himlen. For vi skal være, hvor Jesus er. Derfor taler han om, at komme og drage os til sig. Det sker ved Helligåndens virke i forkyndelse, lovsang, tilbedelse og tro. Det begyndte Gud i dåben, da Han for Jesu Kristi skyld genfødte os til det evige liv og gav os troen, syndernes forladelse og Helligåndens virke i vore liv. Og gang på gang kalder Han os til at forblive i dette nådige tros- og livsfællesskab med sig ved brødet og vinen i nadveren. Her forsikrer Gud os, at Hans barmhjertighed er gældende og forankret i Jesu Kristi kors og opstandelse. Her virker Helligånden i os, at vi ser Jesu menneskelighed i sin guddommelige herliggørelse. Og det er alt sammen for vores skyld, og derfor kan vi sammen med profeten sige til hinanden: Kom, lad os vandre i Herrens lys!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen